

— Но не можешъ ли да попиташъ другъго нѣкого и да ся научишь? Колкого за трудѣтъ, на земи туй . . .

И Г. Трипани извади отъ джобъ бѣлы пары размѣсомъ съ жълтицы и гы пусиѣ въ ржкѣтъ на кафедрѣйтъ.

Кафедрѣйтъ ся лутѣѣ на вчасъ, но слѣдъ единъ часъ нѣщо завърнѣ ся и уныло расправи на Г. Трипани че всичко-то му дираніе излѣзло напраздно.

Още повече унылъ си трѣгнѣ отъ тамъ Г. Трипани. И въ пѣтътъ си мыслеше колко злочестъ бы за него тойзи день, и бѣеше си умѣтъ да открие какво сношеніе свързваше писаря на Г. Ариста съ името на *Вомтида*.

ГЛАВА 14.

Въ тѣмницѣтъ

Три дни слѣдъ това, на дѣното вѣтрѣ въ голѣмѣтъ Цариградскѣ тѣмницѣ за злодѣйцѣтъ, въ еднѣ мрачнѣ на земѣтъ храмнѣ, въ коѣто свѣтеше прѣвъ едно малко прозорче, оздравено съсъ желѣзны прѣчки, двама узници оеждени приказувахъ си ниско така:

— Дѣто ще ся каже довечера ще видимъ небето.

— Ако ще Господъ.

— Колко има още да копаемъ.

— Копанѣ-тѣ сѣ ѣ свършили двамата ни прѣатели и чувай гы сега; чувай истеглевать камъниѣтъ отъ зидѣтъ; дѣто ще ся каже щомъ дойде часѣтъ ще ся намѣримъ вѣнъ въ кѣтъ-тъ на пѣтя, като истеглимъ още единъ два камъка.

— Ами ако ны зѣрне нѣкакъ нѣкой отъ тѣзи които пазятъ?

— Тогазъ ный си знаеть работѣтъ; пищовытѣ ни сѣ на кръстѣтъ ни, пѣтищата гы знаемы и на краката си имамы крылѣ.